

Móra Ferenc: A kíváncsi hópolyhek

A nap éppen lement, mikor az erdő felett elkezdett esni a hó.

— No, anyó — mondta varjú apó a feleségének a nyárfahegyben —, azt hiszem, holnap fehér abrosznál esszük az egérpecsenyét.

Nemsokára a búzamezők fölött kezdtek táncolni a hópihék.

— Gyertek, gyertek — csalogatták őket a szántóföldek —, jó ám a vetésnek a jó puha hó. Az tart meleget a búzaszemnek, hogy meg ne fagyjon a földben.

A falu már rég elcsendesedett, mire a hófelhők odaértek föléje.

— No, ezt a falut megtréfáljuk — mondták a hópolyhek. — Reggel maga se ismer magára, olyan fehérre meszeljük, még a háztetőket is.

Voltak kíváncsi hópolyhek is. Messze az ég alján nagy világosság látszott. Ott a város lámpái világítottak. Ezek a hópolyhek a várost akarták látni.

— Majd meglátjátok, hogy megbecsülnek ott minket — mondták a falura, mezőre hulló testvéreiknek.

— Még székkal is megkínálnak, talán hintóba is ültetnek.

Azzal elszálltak a város fölé, s ott lehullottak a háztetőkre, az utcákra, a terekre. Alig várták a reggelt, hogy szétnézzenek a városban.

De mire kireggedett, akkorra a hópolyheknek beesteledett. Jöttek a hóhányó munkások, megkínálták a havat seprűvel és lapáttal. Aztán rakásra rakták, úgy hordták ki a városból. Mire delet harangoztak, locspocs lett a városi hóból. Az erdők, mezők hava pedig tavaszig megmaradt ragyogó fehérén.

